

Також можна зауважити, що чинні норми регулюють винятково загальні положення і в реаліях практично неможливо їх застосувати на практиці.

Підсумовуючи, можемо констатувати, що спортивне право, як елемент системи права України, за своїми нормативними і функціональними властивостями поступово починає набувати ознаки самостійної галузі, в межах якої об'єднуються конкретні правові інститути: інститут спортивного посередництва, інститут спортивного арбітражу, інститут антидопінгового і регламентного спортивного права, тощо. Водночас, на сучасному етапі свого розвитку все ж таки [4].

Перспективи подальших досліджень полягають в роботі над законодавством України, яке вимагає істотного доопрацювання, як в частині врегулювання нових видів правовідносин, так і в частині відмежування предмету спортивного права від інших юридичних галузей, зокрема, цивільного та трудового.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про ратифікацію Антидопінгової конвенції» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2295-14>
2. Закон України «Про ратифікацію Міжнародної конвенції про боротьбу з допінгом у спорті» [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/68-16>
3. Закон України «Про антидопінговий контроль у спорті» // Відомості Верховної Ради України. — 2001. — № 23. — ст. 112 [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2353-14>.
4. Заярний О. «Спортивне право в Україні. Ознаки самостійної галузі» // Юридичний вісник України. - № 50(859), 17-23 грудня 2011 р.
5. Процик І. Термінологія спортивного права / Ірина Процик // Вісник Нац. ун-ту «Львівська політехніка». - 2010. - № 675. - С. 171-174. - Серія «Проблеми української термінології»

Пташник-Середюк О.І., кандидат соціологічних наук, старший викладач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Прикарпатського факультету (м. Івано-Франківськ) НАВС
Савчук Н.В., старший інспектор Прикарпатського факультету (м. Івано-Франківськ) НАВС

Проведення соціологічної діагностики як інструмент забезпечення наукового супроводу державних реформ

Сучасний розвиток українського суспільства, необхідність проведення системних реформ у ключових сферах його життєдіяльності вимагають ефективної системи державного управління. Реформування державного управління є однією з передумов побудови в Україні громадянського суспільства. Проблема недосконалої організації влади і неефективної діяльності державних органів й досі залишається однією з головних проблем державотворення. Успішне вирішення цієї проблеми - запорука і необхідна передумова розв'язання інших важливих соціально-економічних та суспільно-політичних проблем.

Процеси глобалізації на початку ХХІ ст. на сьогодні охоплюють усі напрями людської діяльності та суттєво змінюють погляди на роль і місце держави в сучасному суспільстві. Вивчення світової практики дає змогу виділити характерні закономірності, притаманні ефективно діючому держапарату, та визначити основні з напрямів його еволюції. В узагальненому вигляді цей процес можна представити як перехід від традиційних цінностей до нових (табл. 1).

З огляду на це, на сучасному етапі державотворення в Україні необхідним є створення ефективної системи державного управління, яка б відповідала стандартам демократичної правової держави, була б прозорою для суспільства, забезпечувала б верховенство права, неухильне дотримання конституційних прав та свобод людини, утвердження дієвих механізмів громадського контролю за діяльністю законодавчої та виконавчої гілок влади.

Таблиця 1

Традиційні та нові цінності державного управління

№ з/п	Традиційні цінності	Нові цінності
1	Складність структур	Простота структур та процесів
2	Централізація і залежність	Децентралізація, гнучкість і автономія
3	Управління за допомогою правил і директив	Управління через організаційну культуру
4	Акцент на фінансові та матеріальні ресурси	Акцент на людські ресурси
5	Орієнтація на внутрішні процеси	Облік зовнішніх факторів і орієнтація на споживачів

Одним з інструментів забезпечення наукового супроводу державної реформи є соціологічна діагностика, що базується на проведенні опитувань громадян України, експертів з метою виявлення оцінок стану, основних проблем, подальших перспектив реформаційних процесів [2, с. 53]. Результати цих досліджень дають змогу отримувати виважені, науково обґрунтовані висновки, розробляти прогнози, впроваджувати дієві механізми реалізації реформи. За допомогою соціологічної діагностики можна

здійснювати соціологічний моніторинг, який є найважливішим інструментом ефективного державного управління загалом й у формі поточного моніторингу, коли мова йде про розвиток механізмів управління за результатами, і з погляду моніторингу процесів і результатів реформування державного управління в цілому. Крім того, соціологічний моніторинг є важливим каналом розвитку взаємодії держави й громадянського суспільства.

Соціологічний моніторинг державної реформи в Україні є специфічним різновидом моніторингу і представляє собою науково-дослідну процедуру, орієнтовану на періодичний збір необхідної інформації, її оброблення, аналіз, узагальнення, проведення діагностики найбільш актуальних та проблемних питань державної реформи. З точки зору об'єкта дослідження моніторинг спрямований на вивчення соціально-політичних, управлінських процесів в державі. З точки зору функціонального призначення його доцільно розглядати як поліфункціональний інструмент, який інтегрує функції: діагностики - виявлення основних проблем державної реформи, аналізу цих проблем; прагматизації - вироблення практичних рекомендацій щодо удосконалення державної політики з найбільш актуальних питань реалізації реформи; прогностики - розроблення прогнозів щодо забезпечення ефективності процесу державної реформи, вироблення практичних заходів та механізмів їх реалізації [4, с. 115-116].

Таким чином, соціологічна діагностика є ефективним інструментом зв'язку між державною владою і громадянами, який дозволяє постійно відстежувати актуальні потреби, нагальні проблеми, першочергові запити населення, виокремлювати зони соціальних ризиків і небезпек. Це особливо важливо в сучасних економічних умовах, які характеризуються кризовим станом в усіх сферах суспільного життя. Економічна й політична нестабільність українського суспільства призводить до формування соціального напруження, яке, у свою чергу, сприяє поглибленню кризи довіри громадян до всіх суспільно-політичних утворень. Тобто необхідно встановити ефективний канал для здійснення зворотного зв'язку між владними структурами й пересічними громадянами, який дозволить за допомогою використання соціологічної діагностики тримати ситуацію під контролем.

Список використаних джерел

1. Липовська, Н. А. Державна служба як соціальний адміністративний інститут реалізації функцій держави / Н. А. Липовська // Методологія, теорія та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства : зб. наук. пр. - Х. : Магістр, 2002. - С. 214 - 216.
2. Полтораки, В. А. Маркетингові дослідження : навч. посіб. / В. А. Полтораки. - Вид 2-е перероб. і доп. - К., 2003. - 387 с.
3. Сурмин, Ю. П. Методология и методы социологического исследования: учеб. пособие. / Ю. П. Сурмин, Н. В. Туленков. - К., 2000. - 228 с.

4. Ядов, В. А. Стратегия социологического исследования. Описание, разъяснение, понимание социальной реальности / В. А. Ядов. - М., 1998. - 362 с

Ісаков П.М., кандидат історичних наук,
доцент кафедри кримінально-виконавчого
права Інституту кримінально-виконавчої
служби, підполковник внутрішньої служби

Склад та чисельність в'язнів у Вінницькій, Подільській, Одеській, Донецькій, Полтавській губерніях УСРР в 1922-1923 роках

Як відомо, цікаву та важливу інформацію про стан кримінального права, криміногенну ситуацію в країні (а разом з нею і про соціально - економічну, політичну обстановку) дають статистичні дані про склад та чисельність в'язнів. Це дозволяє створити об'єктивну картину з досліджуваного питання та планувати правові реформи з врахуванням реалій сьогодення та стратегічних завдань, які стоять перед державою і суспільством. Не стали виключенням і 1922-1923 роки в УСРР.

Станом на 01.01.1922 р. у Вінницькому Домі громадських примусових робіт (далі - ДГПР) Подільського губернського управління місцями позбавлення волі (далі - Г уБУМПВ) Народного комісаріату внутрішніх справ (далі - НКВС) УСРР перебувало 337 чоловіків, 30 жінок, з них: засуджених до позбавлення волі на певні строки народними судами - відповідно 18-1, губернським революційним трибуналом - 114-3, революційно-військовими трибуналами - 27-0; підслідних, які рахувались за губернською Всеукраїнською надзвичайною комісією (далі - ВНК) - 47-6, народними судами - 23-3, народними слідчими - 8-3, іншими установами - 6-0; засуджених за адміністративні порушення - 58-12; пересильні - 36-2. В кінці січня, коли місця ув'язнення були вже передані у відання Народного комісаріату юстиції (далі - НКЮ), відповідний показник становив 381-27 [1, арк.1-2]. Станом на 01.01.1923 р. відповідний показник був вже 550-30, з них: засуджені народними судами до позбавлення волі на певні строки - 117-8, губернським судом - 107-4, революційно-військовим трибуналом - 118-0, Всеукраїнським Центральним Виконавчим Комітетом - 7-0; підслідні, які рахувались за: народними судами - 25-2, губернським революційним трибуналом 54-1, революційними військовими трибуналами - 33-0, народними слідчими - 9-2, губернською ВНК - 3-3, губернською прокуратурою - 14-4; пересильні - 63-6 [1, арк.4]. Таким чином, в 1922 р. найбільше людей було засуджено губернським революційним трибуналом (надзвичайним тимчасовим органом), а підслідних найбільше рахувалось за губернською ВНК. Із зміцненням влади більшовиків в 1923 р. чисельність в'язнів помітно зросла, а найбільше вироків про позбавлення волі винесли вже народні суди - постійно діючі органи судової гілки влади; підслідних найбільше ж рахувалось за губернським революційним трибуналом. Саме